

Arrest

nr. 123 801 van 12 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 13 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 augustus 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 september 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DE POEL, die loco advocaat E. VAN DIJK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 14 februari 2013 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 6 augustus 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.02.2013 werd ingediend door:

(..)

Om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Overwegende dat de dienst Gezinshereniging – Visa een eerdere visumaanvraag op 28.04.2011 weigerde omwille van volgende redenen:

"Vu que les documents émanants des autorités gambiennes doivent être produits en copie certifiée conforme à l'original légalisé étant donné que la Gambie n'est pas signataire de la Convention relative à la délivrance de certains extraits d'actes de l'état civil destinés à l'étranger, signée à Paris le 27 septembre 1956, ni de la Convention relative à la délivrance d'extraits plurilingues d'actes de l'état civil, signée à Vienne le 8 septembre 1976.

Considérant qu'en vertu de l'article 27 du code de droit international privé, pour être reconnu, un acte étranger doit remplir les conditions nécessaires à son authenticité selon le droit dans lequel il est établi et sa validité doit être établie conformément au droit qui lui est applicable.

Vue que dans les cas d'espèce le document produit est un acte de naissance enregistré tardivement en 2010 soit 23 ans après la naissance du requérant survenu en 1987.

Considérant qu'il ressort des informations en notre possession que les enregistrements tardifs de naissance ne remplissent pas ces conditions pour établir un lien de filiation.

Dès lors, il appartient à l'administration de vérifier l'authenticité de ces déclarations en tenant compte les éléments du dossier en sa possession.

Considérant que la personne à rejoindre Mme (...) n'a jamais déclaré le requérant aux autorités belges;

Considérant, dès lors, que le lien de filiation n'est pas établi objectivement.

Considérant par ailleurs, que le requérant est âgé de plus de 21 ans et qu'il doit prouver qu'elle est régulièrement à charge financièrement de la personne à rejoindre.

Considérant cependant que le requérant produit des preuves de transferts d'argent mais ne sont pas à son nom, considérant dès lors que le fait que le requérant est le destinataire de cet argent n'est pas prouvé. Considérant en outre que le requérant ne prouve pas qu'il est sans revenus dans son pays d'origine. Considérant enfin que la personne à rejoindre ne prouve pas que ses revenus sont suffisants pour prendre en charge le requérant en Belgique.

Dès lors le caractère à charge du requérant n'est pas prouvée et la demande de visa est rejetée.

Si le requérant produit des pièces complémentaires, l'examen des pièces produites pour prouver cette dépendance et le caractère à charge permettra à l'administration de se prononcer sur la nécessité de procéder à un test ADN pour établir le lien de filiation dans le cadre la procédure mise en application avec le SPF « affaires étrangères »

Op 06.03.2012 werd de opstart van een DNA-procedure geweigerd, aangezien de nodige bewijzen van financiële steun in het verleden niet werden voorgelegd.

De huidige aanvraag Gezinshereniging op basis van de aangehaalde bloedverwantschap in neergaande lijn bevat geen elementen die een andere dan de reeds genomen beslissingen kunnen rechtvaardigen.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft, 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

Betrokkene heeft de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende aangetoond.

Krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht moet een buitenlandse akte, om erkend te worden, voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid. Haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht.

Betrokkene legt ter staving van de verwantschap met de referentiepersoon een geboorteakte voor waaruit blijkt dat de geboorteakte laattijdig geregistreerd werd. Het in Gambia opgestelde uittreksel uit de geboorteakte werd opgesteld op 26.10.2010, zo'n 23 jaar na de geboorte van betrokkene. Bovendien werd dit document opgesteld op basis van loutere verklaringen.

Een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen, voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht.

Bijgevolg kan de authenticiteit en de inhoud van de voorgelegde geboorteakte niet worden erkend. Zodoende wordt de verwantschap met de referentiepersoon onvoldoende bewezen.

Tevens heeft betrokkene onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

-een verklaring op eer dd. 06.05.2013 door betrokkene waarin hij stelt dat hij werkloos was en geen bezittingen heeft in zijn geboorteplaats (Garawol, Gambia) of in zijn woonplaats (Latrikunda German, Gambia); een ongedateerde verklaring op eer door diverse familieleden waaruit ze verklaren financiële steun te verlenen aan betrokkene. Echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kan worden, kan deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

-diverse stortingsbewijzen van de referentiepersoon aan derden, namelijk dhr (..) (periode augustus 2009-oktober 2011), dhr. (..) (februari-maart 2012) en mevr (..) (juli 2012): deze documenten hebben geen enkele link met betrokkene, en tonen niet aan dat hij in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon.

-een bewijs van geldopname bij Axa dd. 06.05.2013, betaalbewijzen naar Telenet en De Ideale Woning uit de periode januari – april 2013: deze documenten zijn geen afdoende bewijs dat betrokkene in het verleden financiële steun ontving van de referentiepersoon, en tonen niet aan dat hij in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Bovendien stelt artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(..)

2°worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen.'

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

-een schrijven van de FOD Sociale Zekerheid dd. 03.08.2010 waaruit blijkt dat ze met ingang van 01.04.2010 recht heeft op een inkomensvervangende tegemoetkoming van 5809,22 euro per jaar, wat neerkomt om een maandelijks bedrag van 484,10 euro.

-een schrijven van het OCMW Antwerpen dd. 28.12.2011 waaruit blijkt dat ze in de periode september-november 2011 recht had op een leefloon van 277,31 euro per maand. Gezien het leefloon een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel is, kan dit bedrag niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, zij beschikt niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Overwegende dat de armoederisicogrens 1000 euro bedraagt, het inkomen van de referentiepersoon hier maar net boven ligt, en rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Tevens worden verschillende loonfiches van dhr. (..), halfbroer van betrokkene, voorgelegd. Echter, er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Het geheel van bovenvermelde elementen doet besluiten dat betrokkene niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging..

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. "

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 44 en 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het recht om gehoord te worden en van artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij betoogt vooreerst dat de geboorteakte conform het Gambiaanse recht werd opgemaakt door de bevoegde ambtenaar. Deze ambtenaar is bevoegd om dergelijke akten op te maken en af te leveren, zoals blijkt uit het feit dat de authenticiteit van de handtekening en de functie van de ondertekenende ambtenaar werd gelegaliseerd door de Belgische ambassade. Verzoekende partij verwijst naar artikel 30 van het wetboek internationaal privaatrecht en de artikelen 44 en 52 van het Vreemdelingenbesluit en wijst erop dat zij conform artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter. Gelet op de bewoordingen van voormeld artikel meent zij dat zij er terecht van mocht uitgaan dat zij haar verwantschapsband middels de voorgelegde geboorteakte afdoende had aangetoond. Immers, bij gebreke aan een bewezen verwantschapsband wordt er geen bijlage 19ter afgeleverd. Artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit gaat hier verder op in. Indien zij geen afdoende bewijs van verwantschap had voorgelegd, dan kan de verwerende partij bijkomende documenten opvragen, een onderhoud vragen of een bijkomende analyse voorstellen. Verzoekende partij meent dat zij erop mocht vertrouwen dat zij met betrekking tot de verwantschapsband geen bijkomende stukken diende voor te leggen. Waarom haar niet gevraagd werd bijkomende stukken voor te leggen, begrijpt zij niet. Ook begrijpt ze niet waarom de verwerende partij het dossier bijna zes maanden bestudeerde om dan pas te beslissen dat zij haar verwantschapsband niet had aangetoond. Een DNA-test zou nochtans elke twijfel kunnen doen wegnemen. Zij meent dat niet dienstig kan worden verwezen naar de weigeringsbeslissing inzake haar visumaanvraag. In de huidige procedure zou zij immers zonder enig probleem de resultaten van een in België doorgevoerde DNA-test kunnen voorleggen, doch dit werd haar niet gevraagd.

Verzoekende partij verwijt de verwerende partij onzorgvuldigheid door geen bijkomende stukken op te vragen na de ontvangst van de bijlage 19ter en stelt dat zij zich heeft blindgestaard op een voorgaande weigeringsbeslissing die los moet worden gezien van huidige procedure. Zij meent dat de houding van de verwerende partij onredelijk is. Zij kan niet afleiden of er een belangenafweging werd gemaakt waardoor zij beslist artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit bewust niet toe te passen. Bij gebrek aan motivering hieromtrent bestaat gevaar voor willekeur.

Verder meent de verzoekende partij dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM. Zij verwijst naar rechtspraak van het EHRM en meent dat in casu geen belangenafweging werd gemaakt. De uitvoering van de bestreden beslissing heeft nefaste gevolgen op haar gezins- en privéleven. Zij vormt een gezin met haar in België verblijvende moeder van wie zij volledig afhankelijk is en zij heeft haar economische en sociale belangen in België.

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.4. In zoverre het de bedoeling is van verzoekende partij om kritiek te uiten op de beslissing waarbij de geboorteakte niet erkend wordt omdat deze niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 27 WIPR moet de Raad in deze echter verwijzen naar artikel 39/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat de rechtsmacht van de Raad bepaalt.

De Raad is een administratief rechtscollege dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft, is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten, waarbij het de

wetgever is toegelaten hiervan af te wijken (M. LEROY, *Contentieux administratif*, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever heeft gebruik gemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91). Artikel 39/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dan ook het volgende: *"De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."* Artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht *sensu lato* werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid bij het nemen van een nieuwe beslissing rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen. Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (*petitum*). Het feit dat de bestreden beslissing genomen is in het raam van de Vreemdelingenwet, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cf. J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr. Cass. 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat als grondslag wordt aangevoerd van de vordering te onderzoeken (*causa petendi*) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, Arr. Verbr. 1953, 164; CH. HUBERLANT, "Le Conseil d'Etat et la competence generale du pouvoir judiciaire etablie par les articles 92 et 93 de la Constitution", J.T. 1960, 79; J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C. BEX, *Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid*, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval, dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toevertrouwd. Evenmin kan de Raad kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief te worden geïnterpreteerd en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan een rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

In de mate waarin het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde van de staatssecretaris onterecht de geboorteakte niet heeft erkend zodat dit geen bewijs vormt van verwantschap tussen verzoekende partij en haar voorgehouden moeder, moet worden opgemerkt dat de Raad, zoals hoger werd toegelicht geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387).

Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte.

De kritiek van de verzoekende partij, die er in wezen op neerkomt dat volgens haar de akte wel diende te worden erkend als bewijs van verwantschap, is in casu dan ook niet dienstig daar de Raad geen bevoegdheid heeft om zich hierover uit te spreken.

2.5. Waar verzoekende partij er nog op wijst dat ingevolge de afgifte van de bijlage 19ter zij erop mocht vertrouwen dat de geboorteakte afdoende was als bewijs van verwantschap wijst de Raad op hetgeen volgt.

Te dezen is verweerder de overheid die bevoegd is tot het erkennen van een verblijf van meer dan drie maanden als familielid in neergaande lijn van een Belgische onderdaan. Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR deze bevoegdheid tot 'de-plano-erkenning' toevertrouwt aan 'alle overheden', staat zelfs de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van het gemeentebestuur deze buitenlandse akte wel zou erkennen, hetgeen in casu evenwel niet het geval is zoals de verzoekende partij onterecht voorhoudt nu het loutere feit dat een bijlage 19ter werd afgeleverd niet inhoudt dat de ambtenaar van het gemeentebestuur de geboorteakte erkend heeft, niet in de weg dat verweerder binnen zijn bevoegdheden deze erkenning weigert. Het betoog van verzoekende partij over de afgifte van de bijlage 19ter en over de termijn waarbinnen een beslissing werd genomen is derhalve niet dienstig.

2.6. De Raad wijst er voorts op dat uit artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit blijkt dat de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde, bij gebrek aan officiële documenten die de verwantschapsband bewijzen, kan maar geenszins verplicht is over te gaan tot een bijkomend onderzoek. De Raad wijst erop dat de zorgvuldigheidsplicht wederkerig is, in die zin dat ook van de verzoekende partij verwacht kan worden dat zij, nu zij wist dat haar geboorteakte al eens eerder niet erkend was door het bestuur, zelf zorgvuldig is en zelf eventuele stappen onderneemt teneinde haar verwantschapsband met andere stukken te staven. Niets verhinderde de verzoekende partij, en zij toont dit ook niet aan, om bijvoorbeeld zelf over te gaan tot het afleggen van een DNA-test.

2.7. Het is geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde om rekening houdend met de eerdere weigeringsbeslissing inzake de visumaanvraag waar reeds een beoordeling werd gemaakt van de voorgelegde geboorteakte en dat, bij gebrek aan nieuwe elementen terzake, de Dienst Vreemdelingenzaken nog steeds van oordeel is dat de geboorteakte niet kan erkend worden. Niets verhindert de verwerende partij rekening te houden met de antecedenten in het administratief dossier van verzoekende partij. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle feitelijke gegevens voorhanden in het administratief dossier om de aanvraag van verzoekende partij te beoordelen. Verzoekende partij geeft te kennen niet akkoord te gaan met de beoordeling in verband met haar geboorteakte, maar toont hiermee niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

2.8. Noch een schending van de materiële motiveringsplicht, noch een schending van de artikelen 44 en 52 van het Vreemdelingenbesluit noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het recht gehoord te worden kan worden weerhouden.

2.9. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt ingeroepen, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het Verdrag, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden akte. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden maatregel definitief is geworden (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi t. Frankrijk; EHRM, 31 oktober 2002, Yildiz t. Oostenrijk; EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk)

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het begrip 'familie- en gezinsleven' zoals vervat in artikel 8 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsluitende staten dient te worden geïnterpreteerd. Om tot het bestaan van een familie- en gezinsleven te besluiten, dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en wordt vervolgens vereist dat deze familiale band voldoende 'hecht' is. In casu wordt de geboorteakte niet erkend en bijgevolg wordt het bestaan van een verwantschapsband en dus het bestaan van een familieband door verweerder in twijfel getrokken.

Daargelaten de vraag of verzoekende partij al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt, dient de Raad vast te stellen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder verkort het EHRM) verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Bij een eerste toelating is er geen sprake van inmenging en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In casu is er sprake van een situatie van eerste toelating voor verzoekende partij. Het EHRM heeft er echter reeds op gewezen dat artikel 8 van het EVRM in dit geval wel positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het familie- en gezinsleven en dat de principes die op dergelijke verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die de negatieve verplichtingen, zoals bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM, regelen. Bijgevolg moet voldaan zijn aan het legaliteitscriterium en aan de fair balance-toets. De beslissing werd genomen in toepassing van de Vreemdelingenwet zodat aan het legaliteitscriterium is voldaan.

Ook bij het onderzoek naar de fair balance-toets dient dus rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht dat dient te worden bereikt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide gevallen beschikt de Staat over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39 ; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31 ; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63 ; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38 ; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er immers bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, 12 oktober 2006, § 81 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43 ; EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In het kader van de fair balance-toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet

onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999, EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen enkel obstakel aanvoert voor het verderzetten van het vermeende gezins- en privéleven in het land van herkomst. Met haar zeer beknopt betoog waarbij zij enkel benadrukt een gezinsleven te hebben alsook het centrum van haar belangen in België te hebben, maakt verzoekende partij geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

In casu maakt verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat verweerder in haren hoofde geen bevel om het grondgebied te verlaten kon geven.

2.10. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.11. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Zij maakt tevens gewag van machtsoverschrijding.

Verzoekende partij verwijst naar de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet en stelt dat zij alle inkomsten voorlegde van verschillende familieleden waaronder haar moeder, van wie zij ten laste is. Zij stelt dat de bijlage 19ter niet vermeldt uit welke periode de documenten moeten stammen noch of inkomstenbewijzen van familieleden tevens kunnen voorgelegd worden. Zij meent dat in weerwil van artikel 42, tweede lid, laatste zin van de Vreemdelingenwet de verwerende partij heeft nagelaten zich alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van het bedrag nuttig zijn te doen overleggen. Op geen enkel ogenblik werd verzoekende partij erop gewezen dat de door haar voorgelegde stukken onvoldoende zijn. Zij kon er dan ook terecht van uitgaan dat haar dossier volledig was. Zij meent voorts dat de Dienst Vreemdelingenzaken een behoefteanalyse had moeten doorvoeren. Zij verwijst naar artikel 7, §1, c) van de richtlijn 2003/86/EG alsook naar de voorbereidende werken van de wet van 8 juni 2011 en het arrest Chakroun van het Hof van Justitie van 4 maart 2010 alsook naar rechtspraak van de Raad van State. Zij stelt dat bovendien elk verzoek tot gezinshereniging individueel dient beoordeeld te worden zoals blijkt uit artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG. Tevens haalt zij een mededeling aan van het studiebureau van de Dienst Vreemdelingenzaken. Zij betoogt tenslotte dat de Dienst Vreemdelingenzaken weigert rekening te houden met de perspectieven op de arbeidsmarkt van verzoekende partij waardoor zij in de toekomst niet zal moeten terugvallen op het bijstandsstelsel. De bestreden beslissing bevat echter geen verwijzing naar artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

2.12. De Raad wijst erop dat het motief dat verzoekende partij haar verwantschapsband niet heeft aangetoond op zich al een determinerend motief is om de verblijfsaanvraag te weigeren. Immers, om in aanmerking te komen voor gezinshereniging dient de verzoekende partij in de eerste plaats aan te tonen dat zij verwant is met degene die zij wenst te vervoegen. Dit volgt uit artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit dat stelt: *“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.”* Ingevolge artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is dit tevens van toepassing op verzoekende partij, derdelander, die gezinshereniging wenst met haar voorgehouden Belgische moeder. Het motief dat de geboorteakte niet wordt erkend en dat aldus verzoekende partij niet aantoonde dat er een verwantschap is tussen haar en haar beweerde moeder is aldus afdoende om de verblijfsaanvraag louter en alleen op deze grond te weigeren. De overige motieven waar de verwerende partij oordeelt dat verzoekende partij niet heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon en evenmin heeft aangetoond dat deze laatste over voldoende bestaansmiddelen beschikt, zijn in die zin overbodige motieven. Kritiek gericht tegen overbodige motivering kan dan ook niet

leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing nu de eventuele gegrondheid van deze kritiek niets afdoet aan het determinerend motief dat de verwantschapsband niet is aangetoond. De Raad dient deze kritiek dan ook niet verder te onderzoeken.

2.13. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER